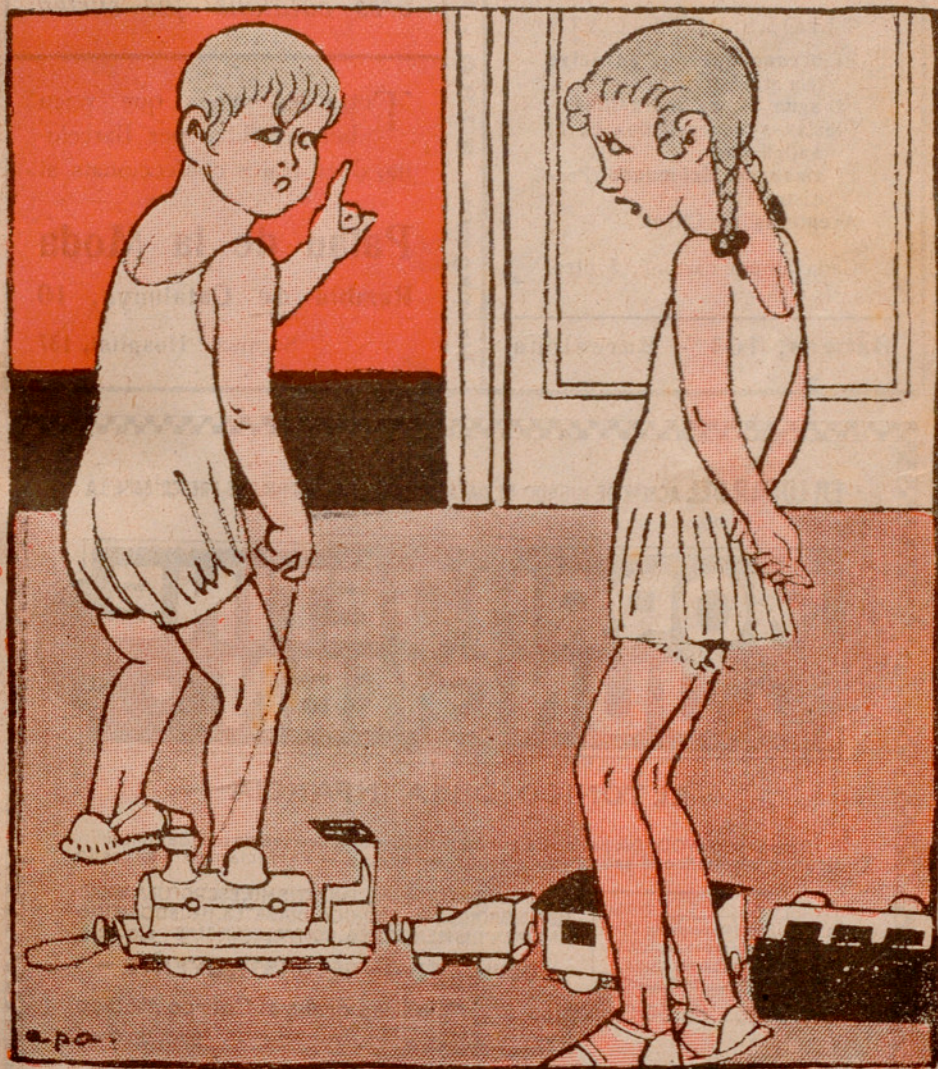

La Mainada

Preu: 15 cèntims. - Any II - Núm. 33
Barcelona, 20 de gener de 1922

— Ets molt dolent! T'has acabat els dolços sense recordar-te de mi.
— No és veritat. Precisament perquè me'n recordava, me'ls he menjat abans de que vinguessis.

LLIBRES D'INICIACIÓ CIENTÍFICA

Sèrie Cultura de la Editorial Muntanya

Multitud de gravats en negre
Grans pàgines a tot color,
dibuixades pels millors ar-
tistes catalans

TÍTOLS PUBLICATS

El océano que nos envuelve
(La atmósfera)
El agua y sus maravillas
Fiestas y espectáculos en la
antigüedad
El amanecer del mundo (Pre-
historia)
Aventuras de Ulises

Cada àlbum cartoné, 5 ptes.

Balmes, 163 - Barcelona

Propaganda RIBO · Portolà, 1 (S. G.)

Llibreria Nacional Catalana

Corts Catalanes, 613

o

*Servim al dia tots els lli-
bres catalans que surten*

Totes les nenes que veieu
ben vestides per Barcelo-
na, duen trajos confeccionats al

Palau de la Moda

Rambla de Catalunya, 10

Sucursal: Hospital, 137

EN LUGAR DEL ACEITE DE HÍGADO DE BACALAO Y DE SUS DERIVADOS, PRESCRÍBASE LA

**MORRHUËTINE
• JUNGKEN •****EL TÓNICO DE LA INFANCIA**

Preparación YODADA preferida por los NIÑOS y los enfermos de paladar difícil
Licor no alcohólico ni azucarado - Sabor agradable - Perfectamente tolerado.

Por	Yodo.....	0,015 gr
cucharada	Hipofosfitos compuestos	0,15 gr
sopera	Fosfato sódico.....	0,15 gr
	GLICERINA PURA	

Eficaz en ADENOPATIAS, LINFATISMO, ESCRÓFULA, RAQUI-
TISMO, BRONQUITIS CRÓNICA, DIABETES, HEREDOSIFILIS
AMENO Y DISMENORREA, CONVALENCIAS etc. etc.

- DEPURATIVO - RECONSTITUYENTE -

En frascos de 500 gramos Muestras gratis al Cuerpo Médico

• • Laboratorio Mirabent y Cia S.C. • • BARCELONA •

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants s'esmenti LA MAINADA

EN decidir-nos a la publicació de LA MAINADA, vam sentir tots els que ens aplegàrem a la Redacció, un sentiment gairebé d'esgarripança religiosa! Diguem-ho amb tota reverència: vam arribar a estremir-nos potser amb aquella dolça tremolor amb què el sacerdot novell allarga les mans per a tocar el càlzer sagrat on restarà contingut el misteri de la Sang del Crist...

Figureu-vos: anàvem a plasmar ànimes d'infants!

Tocar lliris, i no marcir-los! Baixar neu dels cims, i no macular-la! Fer arribar l'alè de les nostres ànimes velles, al cel pur, blanc, verge, de les ànimes dels nois, acabades de davallar de les mans del Criador! I no deixar cap ombra d'impuresa!...

DURANT més de mitja anyada hem estat confeccionant els números del nostre estimat periòdic amb la major cura possible, superant fins les naturals petiteses de la patologia humana, per tal d'ésser dignes guies i moderadors de la mainada de Catalunya, en la qual la nostra fe patriòtica veu tot el gloriós esdevenidor de la nostra raça.

Hem parlat amb molts mestres que han vingut expressament a felicitar-nos des dels seus pobles, de totes les contrades catalanes. Hem tingut el consol íntim, dolcíssim, de veure que el nostre esforç era agraït.

Ara mireu, doncs, el dolor amb que podem haver llegit una tendra queixa que ens fa un estimat confrare de Tarragona: *El Magisteri Tarraconense*.

EN un article, que firma Joan Garí, es parla d'uns dibuixos caricaturescs, apareguts segons referències (perquè confessa el firmant que ell no els ha vist), en un cert setmanari infantil de Barcelona, confrare nostre, i en les pàgines de LA MAINADA. I mostra la seva més pregona pena perquè en ells no és tractada amb el degut respecte la figura sempre venerable del mestre.

Nosaltres no li direm a Joan Garí més que una sola cosa, però des d'aquí, per a

que puguin llegir-la tots els milers de col·laboradors espontanis que ens envien originals. Heu's-la:

¡Considerem que és fer obra antipedagògica i antisocial el restar prestigi i devoció a l'home que passa la seva vida entre els infants i els forma i els dona cada dia normes de comportament i d'actuació!

¡Creiem, demés, que és deformar el sentiment dels nois i envilir-los el donar-los com a motiu de gresca, de riallades i de comicitat, els tipus dels nostres germans esguerrats, coixos, baldats, mancos, sords, cecs, per als quals el Fill de Déu portà al món, contra la brutalitat pagana, el do diví de la compassió!...

SEGONS aquest sentiment i aquest criteri, hem establert una norma i hem rebutjat centenars de dibuixos i acudits que cada setmana ens enviaven a la Redacció, en tan gran nombre que ens feia esfereïr.

¿Era possible que els nois catalans, que tants nobles exemples ens donaven de magnanimitat, fossin així?

Nosaltres hem cregut trobar l'origen no en el fons de les ànimes infantils, sinó en el fals ambient de la premsa infantil en que han estat molts anys. Nosaltres voldríem parlar amb el cor en la mà i dir certes coses amb claredat, però l'interpretació dolenta que s'ha donat a altres paraules nostres, dites amb gran noblesa, ens coïbeix.

Potser és equivocada, però aquesta és la nostra opinió personal: mentre un literat feia pàgines ennoblidores i exemplars, els seus col·laboradors, sense cap cura (també potser sense malícia), per fer riure als nois no planyien cap tema. I això ha estat un greu mal del qual ens hem de defensar a cada hora.

Si alguna vegada Joan Garí ve a Barcelona, li ensenyarem l'enorme quantitat d'acudits rebutjats i les modificacions fetes per nosaltres en els publicats, que el faran convèncer de la nostra esquisida cura. ¡Si més no hem fet, no ha estat per manca de voluntat!

EL GUÀ JOAN

Junt amb aquest número repartim el primer fullcà de la segona part de
ELS CAMINS DE LA SORT, l'emocionant novel·la d'En Ramon Reventós

L'ARBRE DE LA RECONCILIACIÓ

Hi havia un pobre pescador nomenat Joan, que cap vesprada sabia ço que menjaria l'endemà. Passava nits senceres pescant, sense que pogués agafar ni un petit sonso. Una nit que ja havia provat de tirar la xarxa per tots indrets, treient-la sempre plena de sorra i algues, ja anava per plegar quan sentí que se li omplia. En Joan l'aixecà amb prous feines i treballs, i quan la tingué dins la barca, en lloc de peix li sortí un home petitó i negre, que de sobte li diu:

— ¿Què em donaràs si et faig ric que puguis viure en l'abundància?

El pescador, pertorbat i tal volta engegat, respongué:

— ¿Ço que jo estimi més de casa.

En aquell esverament, l'home no pensà ni en la muller, ni en el fill, i sí amb el gat, el gos, o el trajo dels diumenges. El negre petitó, prou astut, no volgué més explicacions i li feu firmar el tracte damunt d'un pergami que, al cap de setze anys, ni dia més, ni dia menys, li portaria allò més estimat de casa seva. En canvi li deixà la barca ben curulla d'ornells.

Ajudat de la seva muller, el pescador anà portant aquell immens tresor dins la barraca. Més tard se n'anà a viure a ciutat, on hi comprà una bonica casa, i visqué com el més gran potentat del món. El seu fill anava a l'escola i aviat es distingí per la seva assiduitat, aplicació i intel·ligència. Mentrestant, l'antic pescador, per mitjà de festes i bons tecs, procurava oblidar la promesa feta a aquell mal dimoniet. Però de tant en tant, se li repetia clara en el pensament i allavors un núvol fosc cobria son cor. Quan veié que son fill, ja grandet, es desenrotllava amb portentoses facultats, va comprendre que seria el noi ço que hauria de donar pel tracte, i aleshores, en lloc de somriure a les manyagaries del fill, i es rebutjava enutjat. La data del compliment cada jorn s'apropava més, i aquesta horrosa idea el tenia apesarat i sense repòs. Era endebades que provés d'enganyar-se a sí mateix amb els plaers que l'or li proporcionava; sempre l'imatge de l'homenot ne-

gre se li apareixia en mig de les festes més brillants. Sovint el trobaven dins una cambra fosca, el cap entre les mans, plorant, sanglotant i invocant amb delirants queixes la misericòrdia de Déu. Més d'una vegada, el seu fill li havia preguntat la causa d'aquell dolor, intentant consolar-lo. Els seus arguments, la seva sol·licitud, sos afectes de tendresa, en lloc de calmar l'agitació del desgraciat pare no feien sinó emigranyar-lo més. I fugia del noi o amb rusquetat li manava que se n'anés de sa presència. Per fi, un dia, el fill no pogué resistir més, i genollant-se als peus de son pare, el conjurà amb afectuositat, i, instà amb tanta vehemència per a que li obrís el cor, que En Joan no s'atreví a negar i cantà al fill tot l'horrible succés.

En Jordi — que així es nomenava el noi — se n'anà de seguida a trobar un dels seus millors mestres — home vell, savi i prudent, — amb el qui tenia gran confiança, i l'assabentà de tot ço dit per son pare, demanant-li son parer. El mestre reflexionà bona estona. Després li aconsellà que es vestís de frare, que es posés algunes creus damunt del pit i que ell mateix, sense temença, anés a entregar-se al Mal Esperit.

El jove, animat d'una piedosa i ferma resolució, no desprecià el consell, vestint-se com se li havia dit. Arribà a casa son pare; li contà l'entrevista amb el mestre i li pregà que li indiqués l'indret on s'havia de complir el tracte.

A la tarda de l'endemà, es trobà dins d'un bosc feréstec, veient una cabana que semblava abandonada. Trobant la porta oberta entrà i una vella filava vora la llar. El jove li demanà acolliment per aquella nit.

— Vos el donaria prou de bona gana — digué la vella, — però temo per la vostra seguretat. Jo tinc dotze fills que són dotze ferotges bandits, i, en veure-us ací, ben segur que us occiran. Però si tant voleu, faré per manera d'amagar-vos tant bé com puga.

El jove, entre la temença de continuar el camí de nit i la fe d'escapar-se de la mort ben amagat, es quedà dins el forn.

Ja de nit, arribaren els malfactors i de seguida sentiren la olor del foraster. En và

la vella volgué negar-ho. No hi hagué més remei que confessar la veritat, però amb la promesa de que, tractant-se d'un jove innocent, no li farien cap dany. Anà al forn i en tregué a En Jordi, que tot ell tremolava, portant-lo davant dels fascinerosos. Aquets li preguntaren qui era, de quin ofici feia, d'on venia, on anava i perquè hi anava. El jove, amb la pura innocència de son ànima blanca, els ho contà tot, tot, i els lladres esclataren en sorolloses riallades en oir la credulitat del jove, que ell mateix anava a entregar-se al diable. Com que ells conceixien la porta dels antres subterranis, els va fer tanta gràcia la confessió sincera del jovincel, que li prometeren que un d'ells li acompanyaria. L'endemà, el jove, a qui les burles dels malfactors no havien influït per res en la seva resolució, empenygué amb fe son perillós viatge. En el moment que anava a passar la porta, la vella se li acostà a l'orella, i, ben baixet, li digué: « Si veus al Mal Esperit, diga-li què és el què ha de fer, per a expiar sos crims, un home que hagi matat i robat. Si t'escapes del perill i pots tornar-me la resposta, t'ho agraïré, perquè voldria que els meus fills

s'avergonyissin de llur mala vida i que fossin bons ».

— Espero que Déu m'ajudarà, i, si puc obtenir la resposta, de bona gana us la portaré.

Un lladre l'acompanyà fins a la vora d'una caverna fermada amb batent de ferro. Li ensenyà de lluny, i fugí a cuitacorrents. El jove trucà amb valentia, la porta s'obrí fent gran soroll i es presentà davant d'En Jordi una llegió de mals esperits que revolaven, com eixams de rats-penats. En veure'l amb aquell hàbit i en obirar les creus, llençaren esgarips d'horror. Se n'anaven, provaven de tornar, l'injuriaven, l'amenaçaven, mes el noi, fort i ferm, els pregava que assabentessin a llur capítost que ell no se n'aniria d'allà sense haver-lo vist i saldat el compte de son pare. Els diables, als qui la visió de la creu aturmentava horriblement, el conjuraven a allunyar-se, però el jove, en lloc d'això, avençà resolut un pas avant... La reculada dels rats-penats, allavors, fou estrepitosa. La confusió, els xiscles, els revoleigs semblaven fills d'una ventada que hagués entrat dins la caverna. Del fons de l'abim pujà l'home negre; en

veure al frare, es capbuçà en el pregon de les tenebres i, a poc, dos mals esperits tornaven eixir, tirant als peus del jovincel un pergami. Era la promesa de son pare.

El valerós Jordi donà gràcies a Déu, però quedava per a complir la comanda de la vella, i, cridant als portadors del pergami, els digué: « Si voleu que me'n vagi, digueu-me què li cal fer a un home que hagi matat i robat per a expiar llurs crims ». I un diable, per treure-se'l del davant, va dir-li amb ironia: « Que aquell home planti a terra el bastó amb el que hagi comès el primer crim: que el regui cada dia amb l'aigua que li càpiga a la boca, i podrà veure's perdonat quan el bastó tregui brots, després fulles, després flors i després fruits », i fugí fent una riallada sarcàstica.

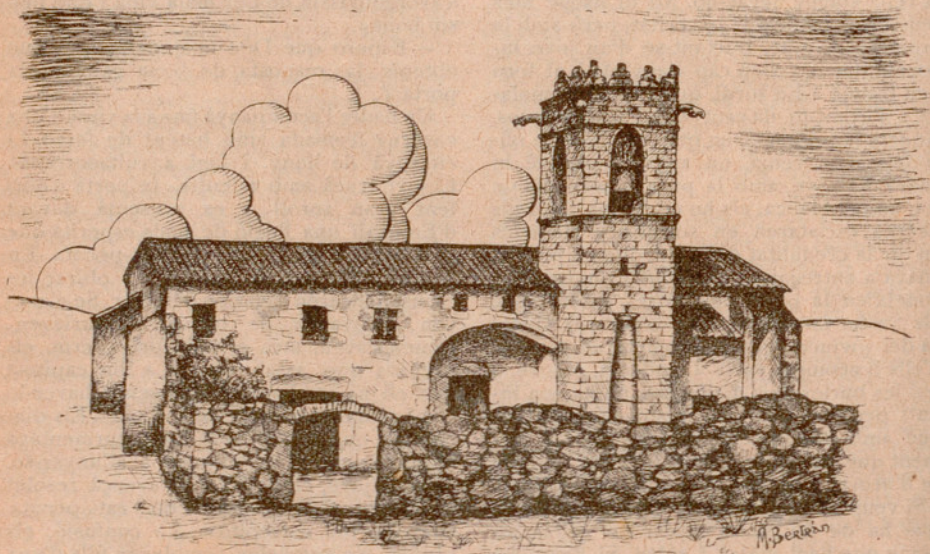
En Jordi se n'anà; la porta es tancà amb estrèpit, i ell camina que caminaràs, cap a la cabana dels bandolers. Els contà el succeït, els ensenyà el pergami signat per son pare i el mal esperit, i de la resposta a la comanda de la mare llur se'n burlaren sorollosament. Però la vella, que desitjava en l'ànima que sos fills anessin per bon camí, logrà convèncer al petit que plantés el bastó a terra. Mare i fill anaren a omplir llurs

boques d'aigua i regaren el bastó. I ; quin^a fou la sorpresa dels lladres en veure que a la segona regada el bastó treia brots ! Tots corregueren llavors a la font i a bocanades d'aigua anaven regant la planta meravellosa. De seguida, aquell bastó, sec de tant temps i sense sava, s'omplí de branques i fulles, després de flors, i, per fi, de fruits. Uns fruits que, en caure a terra, s'esberlaven, eixint-ne una coloma blanca que volava cap al cel. Davant d'això, tots els lladres caigueren de genolls, i, plorant, demanaren clemència a Déu. Resolgueren deixar la mala vida i confessar llurs pecats públicament, entregant-se als jutges. Aquests, després d'haver-los oït, i sobre tot amb ço que els digué el piedós fill del pescador, els perdonaren. D'allavors, que els lladres retornaren tot ço robat, i, cercant feina, cada un treballà guanyant-se la vida honradament.

L'antic pescador tingué tanta alegria en veure aquell funest pergami, que volia que tot el món en participés. Durant molts dies celebraren grans festes en la ciutat i no anaren malament pels pobres, als que repartí una grossa part de sos tresors i acabà la vida en pau i benefici de tothom.

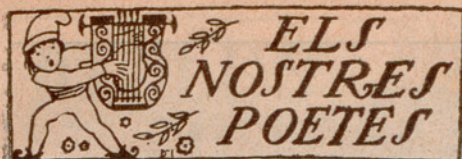
J. BERGA I BOADA

DEL NOSTRE CONCURS DE CAMPANARS DE CATALUNYA

SANTUARI

Dibuix de M. Bertran
(fora de concurs)

YO VOLDRIA

Una vida, dugues vides...

JOAN M. GUASCH

*Jesús meu: ara voldria,
— ai, si el goig em fós donat! —
el meu cor avui mostrar-lo
ben obert de bat a bat.*

*Que el veïes tothom com frisa
junt amb el que em doneu Vós
bategant al mateix ritme,
i és sols un havent-n'hi dos.*

S. SABATER OLIVER

LA PETITA MIRAFLOR

CANÇONETA

*Oidà, la Mirafior petita,
que enfonça per la sorra
els seus peüets de nina!
Oidà, que n'és d'hermosa,
voltant del mar la vora,
semblant a una gavina.*

*Treu banya el sol ixent,
al lluny del firmament
i es lleva Mirafior
nimbada de claror.*

*Treu banya el sol ixent
i un foc arreu encèn
i a la galtona d'ella
un bes hi deix de meravella.*

*L'onada va creixent;
la lluna resplendent
es va fonent, llunyana.*

*Sermona una campana
el riure matinal,
en tan que Mirafior,
per a fer lluny el mal,*

mormola una oració...

I el dia ja és entrat.

*La platja fantasia,
plena de claredat,*

el gran tragi del dia.

*I Mirafior, batent,
com corre bullanguera,*

*fent voleiar al vent
la seva cabellera!...*

*Oidà, la Mirafior petita
que enfonça per la sorra
els seus peüets de nina!
Oidà, que n'és d'hermosa
voltant del mar la vora,
semblant a una gavina!*

PERE PUJOL CASADEMONT

INFANTINA

*El nin fa una raresa...
¿Què té que plora tant?
Potser té ja ganetes,
potser té mal de cap.*

*La mare el petoneja,
ti dona bobó i mam,
i li fa dolces carícies...
mes ell no vol callar.*

*De sobte el plor s'estronca
dels ulls del tendre infant,
i esclata en un somriure
mofant-se d'un nen lleig que hi ha al mirall*

JOAQUIN SEGURA LAMICH

L'ALADA I LA PAPELLONA

*Per un no res
van de través
dues comares
de mena rares.*

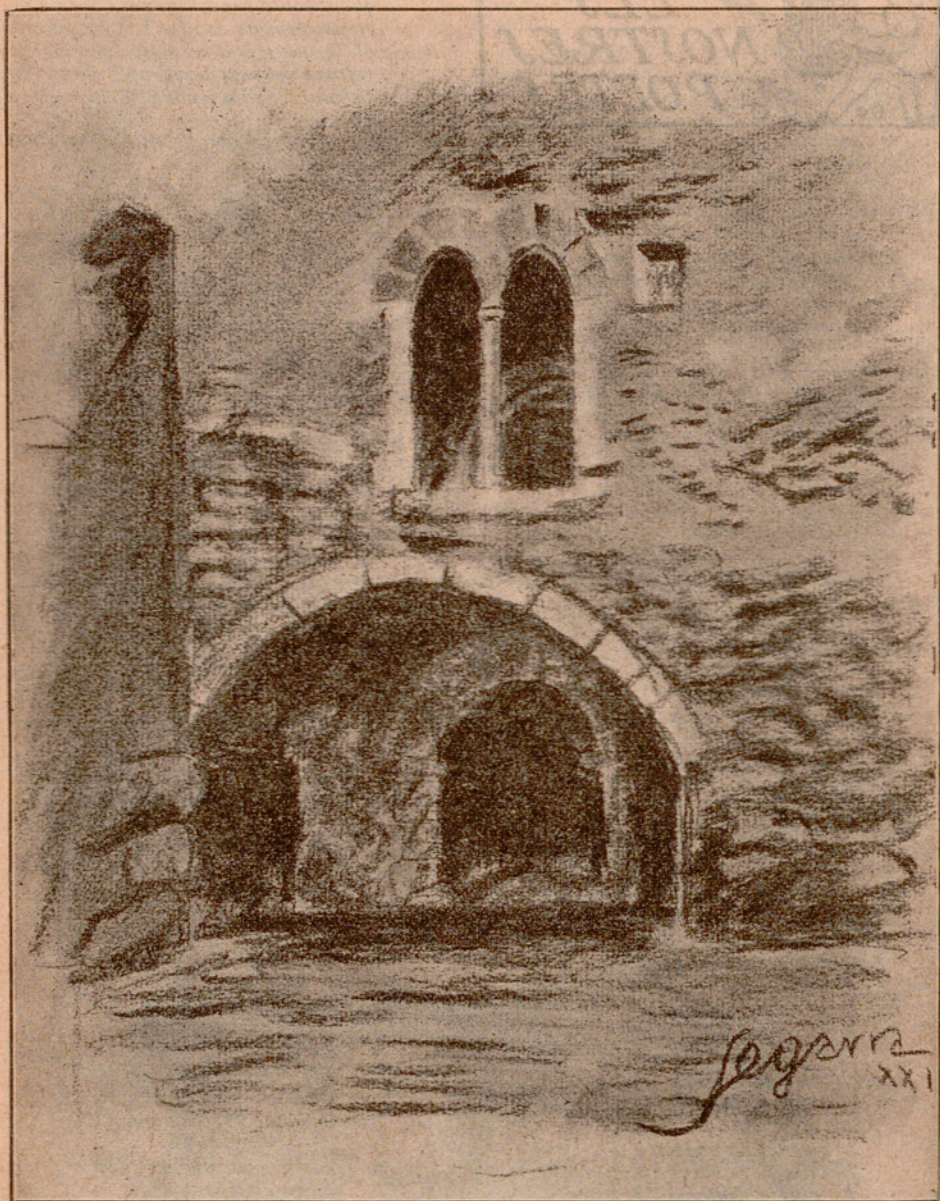
L'alada crida:

*Ei, presumida,
llamp se t'en duga,
sols ets oruga!
La papellona
fa: — Gran bribona;
¿vols que t'ho diga?
Tu ets vil formiga.*

*Sempre que dugues
bones amigues,
siguin orugues
o bé formigues,*

*algun cop s'han barallat,
s'han dit la pura vritat.*

SEBASTIÀ FARNÉS

NOTA ARTÍSTICA

TARRACO

(Dibuix de A. Segarra)

DE LES COSES

QUE PASSEN

LA DISSORT D'ELENA, LA REINA!

A vui ma humil ploma s'enlaira fins a una reina.

No una reina, però, de sang reial D'ésser-ho no n'hi privaven pas sa deliciosa gentilesa, ni la dolcesa de son mirar, ni molt menys la bonesa de son cor. ¡Que bé escauria a son caparró sedós i a son front de neu una corona d'or i pedreria!

L'Elena, que així s'anomenava la nostra reina, ho era d'un d'aquests palaus moderns que hom admira, ofuscat per sa magnificència, ja al bell mig de les barriades aristocràtiques de la gran urbs, ja al mig de plena Natura, al redós del mar, prop l'estació estiuenca de moda.

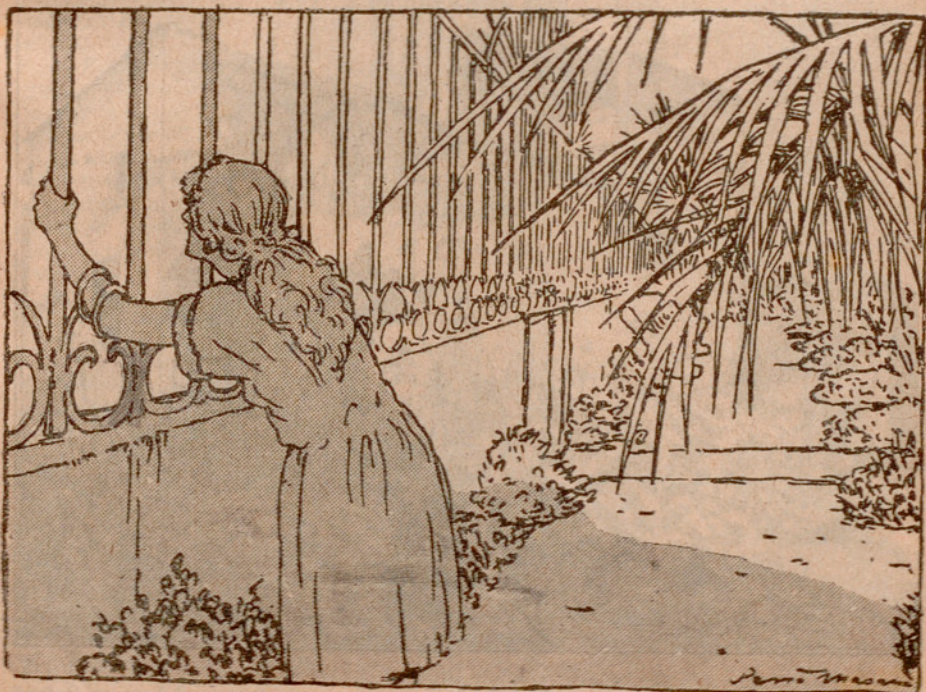
El reialme de l'Elena era d'aquests darrers. Vivia en un palau esplendent de riquesa, enfront el mar i envoltat per sos qua-

tre caires d'una ampla extensió de terreny, llindada per alt mur.

L'extrem amor que per ella, l'única filla, sentien sos pares, de molt alta noblesa, la tenia considerada com una reina. I com a tal, havien ordenat sa vida. Governava, a més, dels cors dels seus pares, a tot un exèrcit de servents i a tot aquell magnífic palau, on tenia una cambra plena de joguines, un parc immens, amb flors de mil classes (les més volgudes dames de sa cort); un ubèrrim fruiterar, de les més riques fruites; una horta verdejant, i en ella centenars d'ocells reclosos en grandiosa gàvia. Era regina de tot això, que encerclava alterós mur com severa frontera.

I la rica Elena no era pas feliç!

Sos pares li donaven un tracte massa superb per a que la noia s'habitué a aquella

fredor entre gent d'alta alcúrnia. Els servents la miraven amb exagerat respecte. Sos passeigs pel parc i el fruïterar i l'horta sempre estaven sota la severa vigilància d'un fiat acompanyant. Les flors!... prou les hauria collides i besades com a germanes, però no li deixaven fer malbé les formoses paneres florides. Les fruites!... penjada d'una branca, hauria anat cruspint-se les cireres roges, rient, esbogerrada; els préssecs d'or, a mossades i xarrupant perquè no es llencés el suc de mel; però sa condició de pretesa reina, l'obligava a esperar els postres. Ni tan sols podia creuar la reixa punxanta per a respirar un instant els aires de carrer; una princesa com ella tombant pels carrers, no era de bon veure!

Com s'hi dalia, però!

Amb quina joia hauria corregut a juntar-se amb aquells brivalls i noietes que es perseguien i baladrejaven prop de la platja!

Un dia, aprofitant que el criat ferreny conversava, distret, amb el jardiner, corregué a la reixa: el cor li botia. Quina malaesa anava a cometre! Son cor, afanyós de llibertat, l'empenyia.

— Psit... — cridà.

Els infants tots es tombaren i l'esguardaren, mig extranyats. Ella els mirava, somrient.

L'intuïció infantívola prest l'entengué.

— Vols venir a jugar? — li cridaren.

— Renoï, que és maca! — exclamaven.

— Vina, que jugarem a cadireta d'or. Tu faràs de reina.

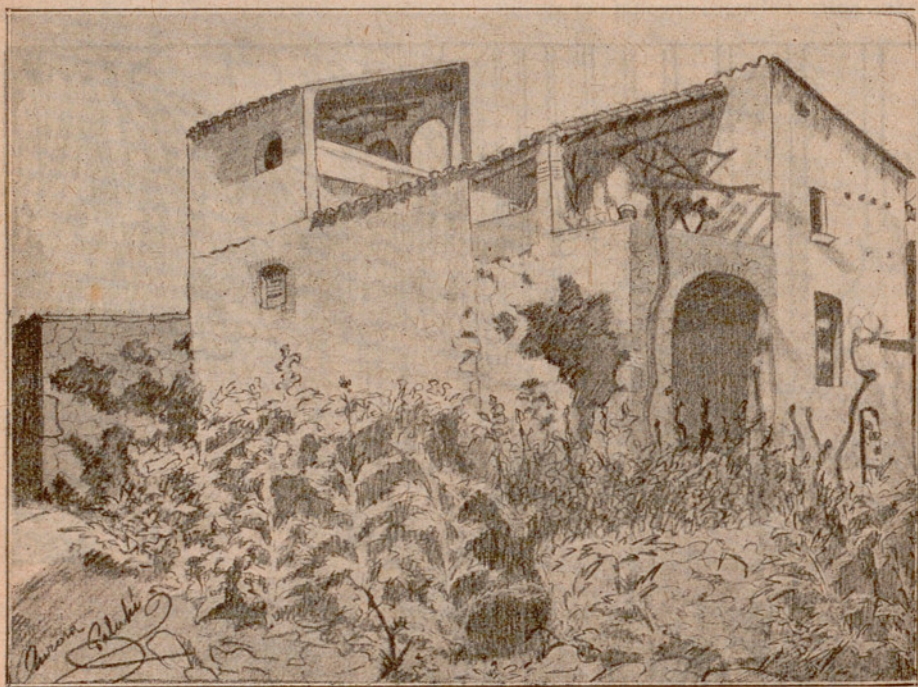
El fat malestruc! Reina!... Ella que anava a juntar-se amb els infants del carrer, per a ésser com ells, lliure també, i de ço primer que la motejaven era de reina, que era la seva dissort.

Es féu gran. Son esperit tendre de nena s'anà modelant a la condició de reina que exigia sa ascendència, sa formosura. Esdevingué altiva i orgullosa: tot ço que l'envoltava li semblava mesquí per a una tan noble i bella damisel·la com era.

Gentils minyons la dèmanaren per muller i s'emportaren crudel desengany.

I en la miranda més alta del palau, esguardant, incommovible, l'horitzó llunyà, passa els dies i es marceix la joventut de l'Elena, l'infel·lic regina.

LL. RAFOLS I JANÉ

NOTES CURIOSSES I INTERESSANTS

El canal més llarg del món és l'«Imperial de Xina», que mideix 700 milles de llargària.

— El termòmetre va ésser inventat per Galileu en el segle xvi è.

— Segons l'opinió més constantment admesa, Jesucrist nasqué el 25 de desembre de l'any 4,000 de la Creació del món.

— A Groenlàndia tenen el següent costum fúnebre: Quan es mor un noi, l'enterren junt amb un ca viu, perquè li serveixi de guia en el seu viatge a l'altre món, puix diuen que un gos jamai es perd en un camí.

— Molts metges recomanen que en els països freds, convé el menjat animal; en els calurosos, el vegetal, i en els atemperats, el m xte.

— La vida de l'home pot sostenir-se durant un espai de temps considerable menjant només que sucre.

— En casos urgents d'enverinaments, és recomenable fer beure al pacient aigua tèbia aluminosa (dos clares d'ou per un litre d'aigua). També és bona l'essència de cafè i l'oli d'oliva, a fi de provocar vòmits per treure el verí.

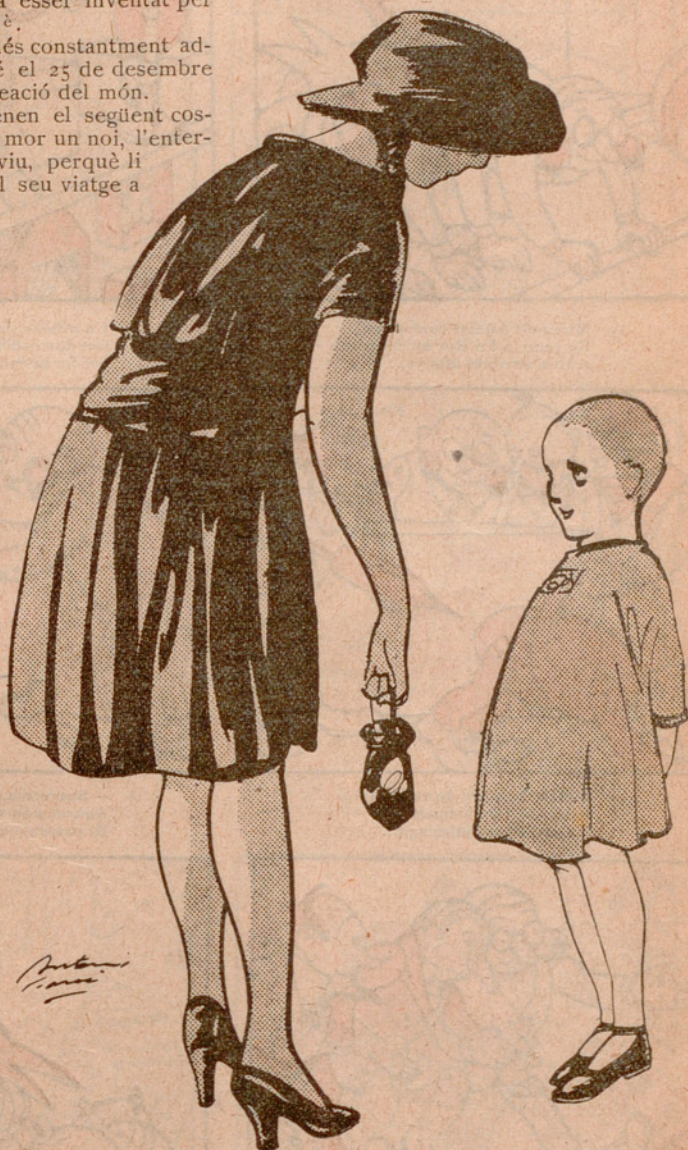
— Els gínjols — la fruita que tant agrada als infants — s'usen en medecina com a dulcificants i pectorals.

— El cor humà pesa, per terme mig, 260 grams, és del volum del puny de l'individu i es mou rítmicament, en estat normal, a raó de 70 pulsacions per

minut; menys d'aquestes és senyal de feblesa, i més, de febre.

— El fons del mar és, en certs punts del Pacífic, de 8, 9 i fins 10,000 metres.

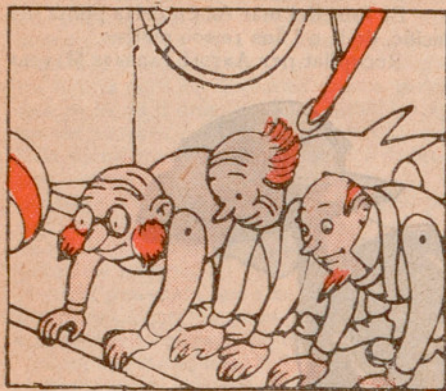
Recopilat per ANTOLÍ TARRATS MAYOLA

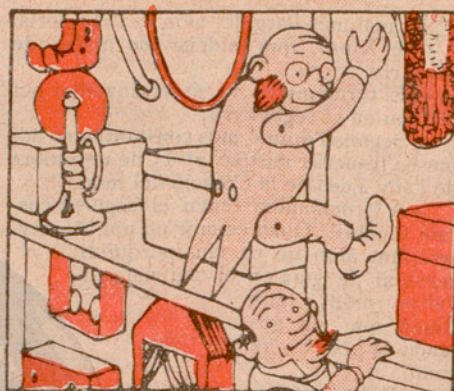
— Ah, ja veig que, a l'últim, l'has deixat tallar els cabells!

— El cap m'han tallat! Hem jugat amb el barber a moros i legionaris.

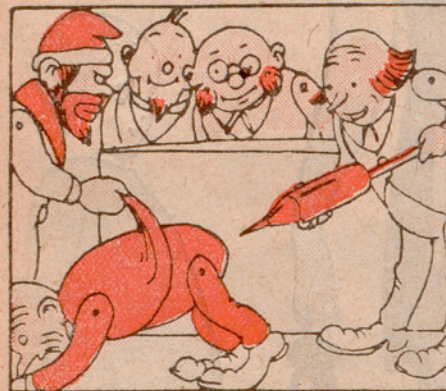
AVENTURES GENUINES

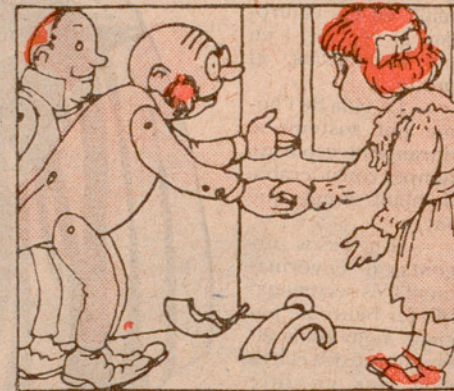
13 Mireu els dolents companys!
En veure a En Roc en desgràcia
senten terribles afanyos...

14 Un primer, i altre darrera,
tots descendeixen a baix
per fer la cura primera.

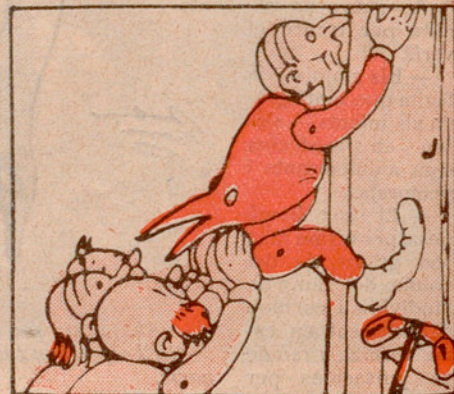
15 — Apa, bon cop de xeringa!
Això mai va malament, —
diu el doctor Pelleringa...

16 — Senyoreta, moltes gràcies!
Aquest món sempre és així.
Hi passen moltes desgràcies!

17 — Caminar gaire no puc;
tinc les dos cames molt fluïxes —
diu l'infel·liç d'En Roc Ruc.

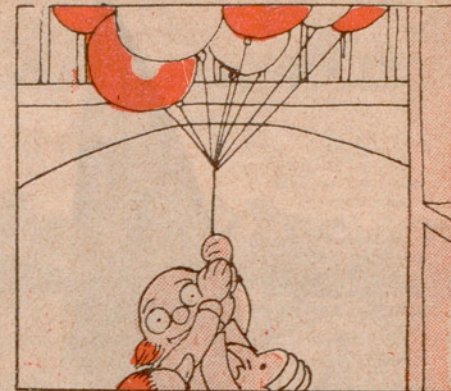

18 — Nosaltres t'ajudarem
a que pugis al prestatge;
i en el llit et posarem.

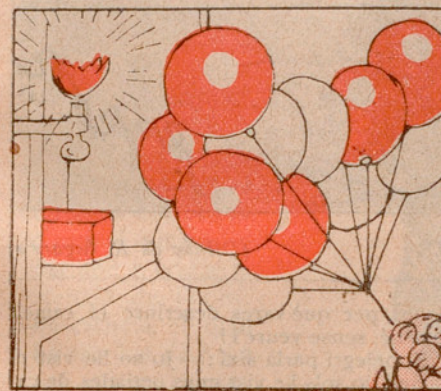
D'UNES FAMOSES IOGUINES (CONTINUACIÓ)

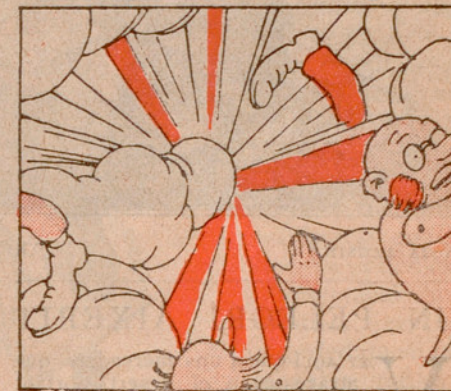
19 — No és fàcil pujar més alt,
però jo tinc una idea
i prompte farem un salt...

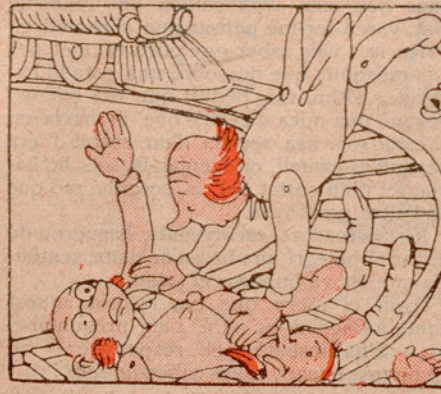
20 — Aquestes bombes van bé;
resulten fortes; no fallen;
són millors que un Montgolfiè!

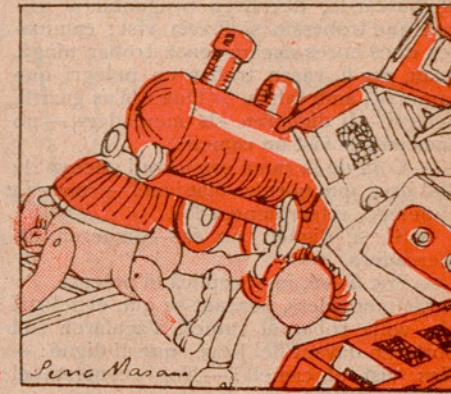
21 Això ho deia el senyor Bas;
però no pensava el pobre
en la llum d'un bec de gas.

22 Heu vist això? Pam, pum, pom!
Volen Ruc i Pallaringa
i en Bas i el jugador Plom.

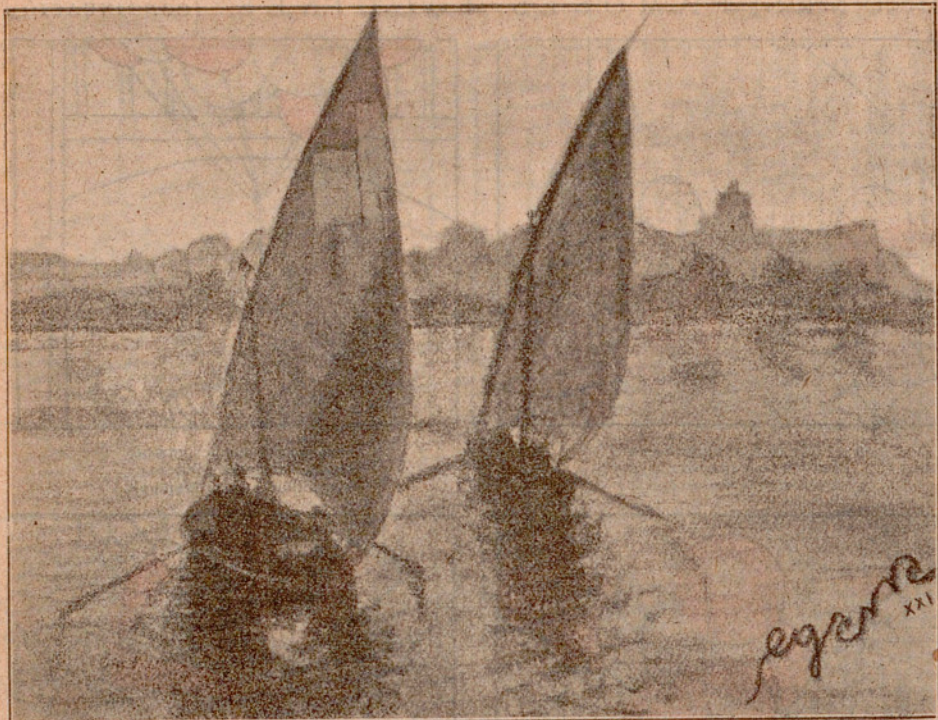

23 I van a caure a una via
quan el caminar d'un tren
ja molt a prop se sentia...

24 Fou un accident molt fort!...
¿Qui sabria dir-nos, ara,
si trobarem algun mort?

(Seguirà)

NOTA ARTÍSTICA

BARQUES

(Dibuix de R. Segarra)

UN PELEGRÍ AIXERIT

VET AQUÍ que a uns mercaders que atravessaven el desert portant una ben proveïda caravana, se'ls extravià un camell coix i guenyo que portava mel i blat. Cansats de buscar-lo, decidiren preguntar al primer que trobessin si l'havia vist; caminaren dues hores encara sense trobar ningú, quan, per fi, varen trobar un pelegrí que caminava amb calma. — Que Alà us guardi, pelegrí — li digueren els mercaders, — no hauríeu pas vist un camell...

— Coix de la cama esquerra i guenyo de l'ull dret, que portava blat i mel — contestà el pelegrí, interrompent-los.

— Sí, sí, digueu on és — digueren els mercaders.

— Poc ho sé, jo — replicà el pelegrí.

Els mercaders, pensant-se que el pelegrí els volia robar el camell, l'agafaren i el portaren davant del jutge, que li digué: — Has vist el camell? — No, — contestà el pelegrí.

El jutge, extranyat, digué: — Explica,

doncs, per què vares descriure el camell tant bé, sense veure'l?

El pelegrí parlà així: — Jo no he vist el camell, jo sols he vist unes petjades de camell; de les quals la cama esquerra del davant gairebé no hi era marcada, d'aquí he deduït que el camell era coix: unes formigues que més avall collien uns grans de blat, varen fer-me pensar que el camell en portaria, i vaig saber que portava mel per uns mosquits que dessobre una gota hi havia: per últim, vaig deduir que era guenyo perquè una mica d'herba que hi havia en el camí sols era segada d'un costat i era perquè el camell, en menjar-la, sols ho havia; fet d'un costat per la senzilla raó que de l'altre no hi veia.

Els mercaders, escorreguts, hagueren de donar al pelegrí una bossa de plata, sentència que els va imposar el jutge.

Aquí el moro que em referia aquest conte a Bagdad, es parà, i en preguntar-li jo: — S'ha acabat? — ell respongué: — Sí, company; encara volies saber-ne més?

Traduït de l'anglès per
E. MASCORT MARQUÉS

LES BÈSTIES SEGONS EL POBLE

Marieta, vola, vola,
tu que portes camisola,
per lo dó que Déu t'ha dat,
d'on vindrà l'enamorat?

EL poble ha estat l'iniciador de la majoria de ciències, especialment de les naturals, i a ell ha hagut de recórrer el científic a cercar-hi els primers elements que li han hagut de donar motiu a la iniciació del seu estudi. Tots els fenòmens i secrets de la Natura han estat observats i raonats pel poble, que a la seva manera se'ls ha explicat i raonat formant un estat d'opinió que ha donat lloc a cridar la atenció de l'home de ciència, el qual ha escoltat de boca del rústec camperol i del senzill pastor les llurs observacions, sempre voltades de molta fantasia, emperò sempre amb un principi de veritat nascuda en l'observació dels fenòmens de la Natura; n'ha despullat ço real de ço il·lusori, ha descobert ço que el poble senzill no havia arribat a veure i ha creat la ciència. Els

pagesos foren els primers meteoròlegs i zoolòlegs; els pastors els precursors de la medicina, i els primers en descobrir les propietats medicinals de moltes plantes i substàncies avui usades en farmacopea. Aristòtil és el primer científic que s'ocupà seriosament de

l'estudi de la zoologia, i ell mateix diu en ses obres que moltes de les seves observacions les deu a ço que el poble li havia dit.

Ja que el poble va ésser el que primer es va dedicar a l'observació de les bèsties, just serà que dediquem unes quantes ratlles a contar quatre coses de les que la gent senzilla de la nostra terra en diu i en creu.

Quan una mosca d'ase entra dintre una cambra, us porta la nova de que una persona estimada està malalta i es morirà. El mateix indica quan en una casa hi ha un malalt i se sent plorar un gos. Quan

De la vida bohèmia

— Això de les cues dels estancs, ha perjudicat a tothom. Ara ja no hi ha tants pàmpols pels passeigs!

DELS COL-LABORADORS ESPONTANIS

— Ja ho sap, senyor Arcís, que vaig a l'Havana?

— I si el vapor va a *pico*?

— Doncs, miri, si m'agrada la població, em quedaré a *Pico*.

els grills canten vora el foc, porten sort. Quan els mosquits volen amb insistència pels clots i per damunt d'un riu, és senyal que en aquell riu hi ha peix. Quan sentiu cantar per primera volta en aquell any el cucut, tireu un grapat de terra dintre el llit i en tot l'any no hi tindreu puces. Quan un mosquit es mor, n'hi van cent a l'enterro. Per Sant Pons, feu beneir un pom de roses i pengeu-lo al capçal del llit i en tot l'any no hi tindreu xinxes. Matar una abella és pecat perquè fa cera per Nostre Senyor, i matar una cuca de llum també, perquè li fa llum. Tallar la cua a una sargantana, fa plorar la Mare de Déu. Escombrar en Dijous o Divendres Sants, fa sortir formigues. El dia de Santa Llúcia, al punt de les deu del vespre, es moren totes les formigues. Si vols que les abelles no et piquin, tens de tancar les dents mossegant-te la punta de la llengua, o de dir contínuament: «Demà som divendres»,

fins que s'allunyin. Quan un buri-not us entra a casa, us porta noves: si té la panxa blanca, són bones, i si la té negra, són dolentes i cal matar-lo. Quan la mainada no es volen deixar pentinar, sol dir-se'ls que els polls faran una cadena, que el lligaran pel coll i el tiraran de cap a mar. Les nenes solteres que es volen casar, agafen una marieta, i posant-se-la al palmeli de la mà, li diuen:

Marieta vola, vola,
tu que portes camisola,
per lo do que Déu t'ha dat,
d'on vindrà l'enamorat?

La marieta fa un salt, i de la direcció que salta esperen el casador.

La fantasia del poble també ha vist en les bèsties aplicació medicinal. Per a curar les quartanes, s'agafa un plegamans viu i se'l fica dintre un canonet de canya, i el canonet es fica dintre el forro de l'americana; quan el plegamans es mor, les quartanes es curen. Per a curar la picada d'escorçó, es fa un cataplasme d'all's i grills ben picats. Portar un capoll de papellona a la butxaca, evita el mal de queixal.

El poble diu: *picada d'aranya, la mortalla*, volent significar que la picada d'aranya causa la mort. Efectivament, hi ha la creença de que la picada de certes aranyes, especialment de les anomenades *taràntules*, produeixen grans dolors i trastorns, arribant fins a produir la mort. El més curiós: no és encara el mal, sinó la llur curació. Aquesta greu enfermetat té d'esser curada per mitjà de la música, mes no de tota mena de música, sinó en un tò especial, i ha d'esser precisament en aquell tò, sinó, lluny de minvar el mal, l'excita. Aquesta facècia ha arribat a fer-se tan popular i és tan general aquesta preocupació, que fins s'han creat paraules per a denominar-la: *ta-*

rantulisme, és el nom d'aquesta malaltia imaginària, i al pacient d'aquesta malura se'l nomena *tarantulat* i, per si això no fós prou, s'ha creat una determinada música, nomenada *tarantella*, d'ús especial per a la curació d'aquest mal inexistent. Les aranyes tenen, efectivament, una picada verinosa i mortal per als demés animals, arma de la que es valen per llur caça, més completament inofensiva per l'home, al que el màxim que qualche vegada pot arribar a produir-li és una mica de coïssor insignificant. El *tarantulisme* és, doncs, una fantasia.

Una de les besties que més tribut han rendit a la fantasia popular, és el *plegamans* o *pregadeu de rostoll*. Les més antigues civilitzacions ja el consideraven com un endevinador, i a ell recorrien en consulta quan volien escorcollar el pervindre. Tothom en tenia a casa i se'l tractava amb gran cura; quan es moria, era interpretada la seva mort com auguri de grans desgràcies, i era considerat com un dels més preuats presents. El poble en menjava per a curar-se de certes malalties i per a tenir sort. Encara avui, en molts països, i també a Catalunya, es creu que indica el camí a les persones perdudes pels camps, especialment als vells i a les criatures. Se'l posa al palmell de la mà i se li demana la direcció a seguir per anar a un lloc determinat del que no se'n sap el camí; la bestiola fa un bot, i en la direcció que salta està el lloc cercat. També es creu que resa si se li demana; en veure'l, la mainada li crida ben fort: «Prega a Déu», i la bestiola, obeint a l'instint universal de la por, produïda pel crit, s'arronsa, plegant les potes delanteres en creu, a ço que el poble hi ha donat la interpretació de que resava. A aquesta creença obeeix el seu nom en qualques llengües: *pregadéu*, en català; *priedieu*, en francès;

rezador, en castellà. Fins la ciència s'ha sentit influenciada del creure del poble, puix científicament se la nomena *mantis relligiosa*; el mot *mantis* esdevé del grec i significa endevinador, degut a que, com ja he dit, els antics el tenien com a endevinaire i relligiós, i encara avui es creu que resa.

Moltes de les qualitats i demés coses que el nostre poble veu en els animals, les trobem escampades a una grossa munió de comparances, aforismes, proverbis i endevinalles, modismes i altres dites populars que farien inacabable aquest article. Per a veure fins on arriba la fantasia del poble que concedeix als animals una excessiva importància, i els atribueix les mateixes funcions i necessitats, en llurs costums, que al mateix home, elevant-los a la categoria de personatges, considero interessant la publicació d'una escaient rondalla de les nomenades tècniques, i que publicarem en un altre número de LA MAINADA.

JOAN AMADES

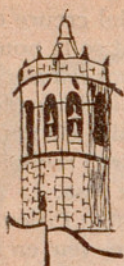
DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

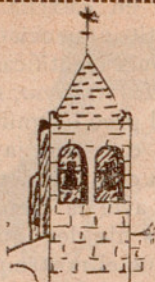
— Es per a passar-hi corrent, aquesta línia?

— Sí, senyor.

— Doncs veies que no caiguin!

391. Parroquial de Sant Boi
(LL. PARÉS)

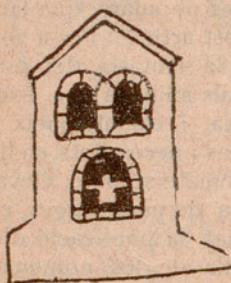
392. Santa Maria de Montmeló
(SEBASTIÀ CORDI)

393. Ermita de la Verge de la Salut, de Sabadell (A. MARRUGAT)

I Concurs de LA MAINADA ELS CAMPANARS DE CATALUNYA

Queda tancada l'admissió de dibuixos, per haver termenat el plaç donat als concursants

394. Parroquial de Llinàs
(JOSEP CONESA)
10 anys

395. Església de Santa Maria de l'Estany
(REGINA COTAL)

396. Parroquial de Sant Jaume, Tivisa
(FERRÍ VERNET)

397. Torre de Claramunt
(E. RIBOT)

398. Església de la Concepció, Barcelona
(J. M. ARISÓ)

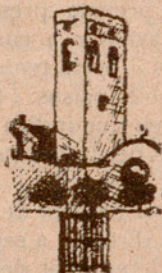
399. Parroquial de la Soletat, d'Igualada
(B. LLORACH)

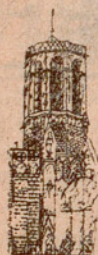
400. Església de Sant Antoni, Sant Gervasi
(J. TARRAGÓ)

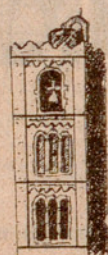
401. Església de Sant Joan, Tarragona
(JOAN A. GIRONA)

402. Sant Esteve, de Vilaseca
(J. SALVADÓ)

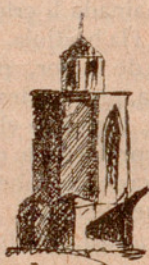
403. Catedral de Barcelona
(O. CRISTONI)
15 anys

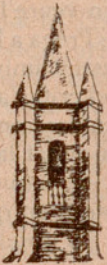
404. Església d'Ampúries
(M. MONTOLIÚ)
13 anys

405. Sagrat Cor de Jesús, Tarragona
(ENRIC REVERT)

406. Catedral de Tarragona
(A. RECASENS)

407. Nostra Dona del Turó, Olot
(J. FABREGÓ)

FUTBOL

CAMPIONAT DE CATALUNYA

Dia 15 de gener

F. C. Barcelona, 9. — Internacional F. C., 0

Mal dia tingueren els simpàtics jugadors del club estrellat, car això i l'enorme joc realitzat pels blau-grana, fou la causa de que sofrissin aquells la derrota més aclaparadora que sens dubte registra l'història de l'«Internacional», brillant per molts conceptes.

Es abastament conegut de tothom qui assiduament assisteix als nostres camps de joc, que l'«Internacional» està envoltat d'una aurèola envejable per a tots els demés clubs, podent-se dir que d'ell, més que de cap altre, n'han sortit jugadors i atletes, l'actuació dels quals ha posat el nom del futbol català en el prestigiós nivell que avui està col·locat mundialment.

No semblaven, doncs, els mateixos, els simpàtics jugadors de Sans, en aquest darrer partit contra el campió, altra vegada ja indiscutiblement, de Catalunya: el «F. C. Barcelona».

Aquest jugà com sap fer-ho i com ens ho té demostrat diverses vegades. Atacaren i es defensaren d'una faiso meravellosa, no defallint ni un tan sols del conjunt imponderable dut a cap des del començament fins al final de la lluita.

L'«Internacional», però, indomenyable, s'acredità una vegada més d'ésser un equip d'una valor esportiva exemplar, car tots els seus jugadors bregaren noble, però tocadament, durant tot el partit, cosa que no succeeix en altres clubs, els quals, en sentir les amargors d'una probable derrota, resten impotents i desconcertats per tot el reste de la lluita.

Aquest aspecte deportiu diu molt en favor d'un club que tan bellament sap comportar-se.

Fins a sis gols es marcaren durant la primera part, produït el primer per En Gràcia, d'un xut a l'angle dret, que no pogué evitar En Bru. El segon fou obra d'En Martínez, d'una punta de la seva marca, i el

tercer d'En Piera, que, en el lloc de l'Alcàntara, va resultant cada dia més mereixedor d'ell. El quart, fet també per En Martínez, fou d'un efecte meravellos, i el quint i el sisè per En Gràcia, el qual jugà amb la valentia en ell característica.

Tots ells foren deguts a un excel·lent engranatge d'oportunitatíssimes jugades, preparades per aquests imponderables Torralba, Sancho i Samitier i arrodonides amb centres esplèndids d'En Sagi-Barba i d'En Martínez-Sagi; un i altre rivalitzaren en les seves arrencades, que constantment eren un perill.

En Planas i En M. Surroca feren exhibició d'una defensa oportunitíssima a tothora, i En Bruguera, en el lloc del gran Zamora, es comportà com ja ens té acostumats, car per alguna cosa és el seu digne substitut.

En la segona part marcà el «Barcelona» tres gols més fets per En Gràcia, d'un cop meravellos el primer, i els dos restants foren obra d'En Martínez i d'En Sagi-Barba. El d'aquest darrer, emocionant de debò.

Així, amb aquest resultat de 9 a 0, finí aquest partit, que arbitrà amb l'encert acostumat En Cruella.

Eren formats els equips:

Per l'«Internacional»: Bru, Solà i Llobet, Salvo, Sanahuja i Riera, Tonijuan, Martí, Carulla, Bognà i Oliveres.

I pel «Barcelona»: Bruguera, Planas i Martínez, S., Torralba, Sancho i Samitier, Martínez-Sagi, Martínez, V., Gràcia, Piera i Sagi-Barba.

El públic, molt nombrós i correcte.

SIDRUS.

ALTRES RESULTATS

Grup A

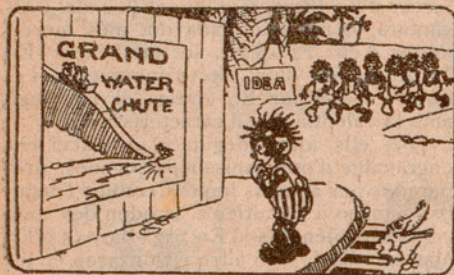
C. D. Europa, 4. — R. C. D. Espanyol, 0
Avenç del Sport, 1. — C. S. Sabadell, 1

Grup B

F. C. España, 3. — Terrassa F. C., 0
Martínenc, 2. — C. S. Sans, 1
Badalona F. C., 2. — C. D. Júpiter, 2

UN NEGRET MORROCOTUT — QUE VA INVENTÀ UN «WATER-CHUT»

(Del Comic Lite)

UN NEGRET DE PUERTORRICO — LI HA DONAT UN «MICO» A UN MICO

(Del The Rainwob)

IMPORTANTÍSSIM!

EL NOSTRE FULLETÍ

Amb aquest número repartim el primer fulletí de la segona part de ELS CAMINS DE LA SORT.

L'emoció despertada amb l'intensa i enternidora novel·la arribarà a la més alta culminació en aquesta segona part.

Tots els lectors que es dolien de que s'acabés tan aviat la narració de Ramon Reventós, tindran una grossa alegria. La comunicació sentimental i emotiva amb aquest gran escriptor continuarà durant unes quantes setmanes més.

Ja poden corregir aquella dita castellana de que «nunca segundas partes fueron buenas». Aquesta segona part de ELS CAMINS DE LA SORT és, sens dubte, molt més grandiosa que l'anterior; té pàgines d'una sublimitat que arriben al límit del patètic. El dramatisme és intens, però sempre serenador, perquè les ànimes dels infants no han d'ésser mai turbades. El sentiment és noble i dignificant!

No seriu defraudats de les vostres esperances!

ENQUADERNACIÓ DEL PRIMER ANY DE "LA MAINADA,"

Magnífiques tapes en tela, reproduint un
::: bonic dibuix d'EN ROQUETA :::

Tapes soles 1'50 ptes.
Tapes i enquadernació 2'00 "

ENQUADERNACIÓ D'"ELS CAMINS DE LA SORT,"

Magnífica coberta a tres tints, original de
::: l'esquidada LOLA ANGLADA :::

Tapes soles 0'30 ptes.
Tapes i enquadernació 0'40 "

Les col·leccions que se'ns presenten per a encuadernar, són canviades a l'acte per volums complets, si tots els números són nets i sencers. Tenim exemplars de canvi d'alguns números. — Per a evitar molèsties de viatges als que desitgin tenir enquadernada la pròpia col·lecció, no acceptem encàrrecs d'aquesta mena. Per a aquests casos poden adquirir-se les tapes soles i encarregar-les a qualsevol altre encuadernador.

IV CONCURS DE LA MAINADA

ELS PLANÇONS DE LA PATRIA

Les més belles fotografies
de nois i noies catalans

(Vegin-se les condicions en el número 29, pàgina 488)

Queda oberta l'admissió de fotografies, les quals, es publiquin o no, no seran retornades als seus remittents.

Correu de LA MAINADA

(Tancat el dijous, dia 12 de gener de 1922)

Durant la setmana hem rebut originals literaris, artístics, d'enginy i de passatemps, dels següents col·laboradors, mainadistes, estimats amics nostres: Lluís Pallí de Calonge, Ferran Clara, E. Carrasco (Es perquè n'hi han molts, amic. Els vostres acudits són bons); Paquita Sampons, Ignasi Viñolas, C. Oma, Antón Gisbert, Emili Gusart, Julia Petit (Passo la nota a la Administració); Joana Susqueda, Salvador Burguet (Porten alegria les vostres quartet-les!); Josep Oriol Franco, M. Vernet, F. Barceló, Lord Byron (Va al cistell, i no t'extranyis oi!); Ricard Gual (Pot encara enquadrar-se); Ecce-gés, Miquel Brasó, Joan Ibàñez, Llanes, Julià, Marius Llano Goula, Josep Giribets i Busquets, G. Pujol, Andreu Pujol, Maria Antonieta Feixas Plaja, Germans Viñes, Tres Catalans, Mercè Virgili, B. Canals, Bitxu (Bé, maca, molt bé. Ja l'hem rebut!); Llorenç Gibert i Roig, Josep Oliva i Burdó, Teresa Bisbal, Queraltó i Llopert, Sas i Queraltó, Llach, Ernest Font, Munné i Galofré (Un dibuix és força bonic); Jaume Petit Lloret, Albert Dalda Amat, Josep N. Sitjar, Ricard XIV (Pot ser, sí; pot ser no!); Jaume Munné Fité, P. Gatell, Un, dos, tres (Tens raó i no en tens!); Joan Llopert, J. Costa Vila, Pau Valls Roig, Roseta Puig Maresma, Jordi Sanfeliu, Francesc Font Vergés, Benet Rosés, Quimet Pruna, Pere Vila, Mercès Puig Vila, Lluís Bosch i Adrià Ferrer.

Nota. — Dels treballs que ens han remès els estimats col·laboradors, ANIREM PUBLICANT TOT EL QUÈ SIA PUBLICABLE; I DEL QUÈ NO, EN FAREM CENDRES. Com que això queda ben explícit, preguem que no ens facin més preguntes ni multipliquin la correspondència inútilment. El que no surt és perquè no pot anar, o perquè anirà quan li toqui el torn.

Miquel Bosch i Jover. — Continuem rebent originals amb gran satisfacció. Endavant!
Joan Hernández. — Te raó el teu pare; i tu també. Ja veurem.

Francesc Sitja. — Procurarem que dibuixin molt els qui tu tant estimes! El futbol el demanen molts!

Rafel Tasis Marca. — Moltes gràcies, amic!

J. Jesuald Bladé. — És molt bella la seva iniciativa. Ja em pot tenir per bon amic i company. Aquí tots l'estimem a vostè així!

Jaume Elías i Cornet. — Tens tota la raó d'aquest món, amigueta. Si ens veiem, t'ho explicaré tot!

Ricard Mola i Canadas. — Ja veig que treballau. Així va bé.

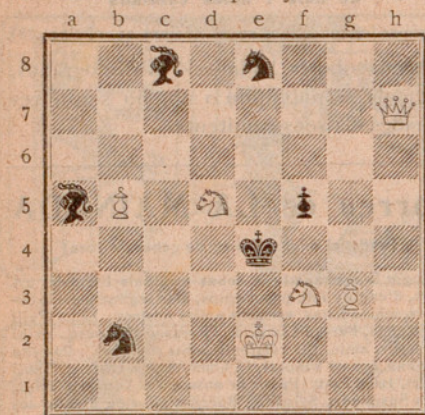
Una abraçada de

EL GUIA JOAN

SECCIÓ D'ESCACS

PROBLEMA N.º 14, per JOSEP PALUZÍE

BLANQUES

Les Blanques juguen i donen mat en dues jugades

Solució al problema n.º 13: D h i - a i

ENDEVINALLS

LOGOGRAF NUMÉRIC, per E. FUSTER

1	2	3	4	5	6	Nom d'home
2	5	3	4	5		A l'Església
3	2	5	4			Diversió
3	4	3				Abjectiu
1	2					Beguda
3						Consonant

TARGETA, per E. MORGUÍ

RAMYR DE SENA

Combinar degudament aquestes lletres, de manera que doguin el nom d'un rioler poble català.

ENDEVINALLA, per ABEN-DINAT

Una vella amb una dent
fa corre a tota la gent. *campana*

XARADA, per J. M. DURAN

La primera és animal
i un riu és la segona
que fa cursa per Girona
essent la *terça*, vocal
que amb la *quarta* per total
et resulta un nom de dona.

JEROGLIFIC, per J. MIQUEL

Omnipotent
TOT
I
RES
Omnipotent

CONVERSA, per JOSEP PINA

— La Sila m'ha dit que et portés els mundos.
— No cal home, no cal!
— Ella m'ho ha dit en sortir del poble.
— De quin poble vols dir?
— Del que entre tots dos havem dit.

QUADRANT, per J. BARRUETA

Substituir els punts per lletres, de manera que vertical i horitzontalment es llegeixi: Objecte d'escola, verb, eina, metall.

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al logograf: Plati.
A la targeta: Constantinopla.
A la conversa: Nita.

Els eixerits endevinaires

Han endevinat les solucions a tots els passatemps del número 31 els següents mainadistes, estimats amics nostres: A. M. Igualadi i Francesc Sas.

Han resolt el problema número 12 del Joc d'Escacs, els bons mainadistes, amics nostres: Artur Saleta, En Roc de Girona, A. M. Igualdi i Germans Soler.

LA MAINADA

Subscripció anual: 7'50 ptes. (pot pagar-se per semestres)
Redacció, Administració i impremta:

Vich, 16 - Telèfon G. 1471 - Barcelona
Sucursal per a subscripcions: Bonsuccés, 4, botiga

GRAN FABRICA DE DOLÇOS

LA SUIZA REÑÉ, S. A.

XACOLATA
SANTÉ

XACOLATA
LACTÉ

BARCELONA

*Vicent
incen
cine
ccc 12
vici*

LA CASA

Joaquim Richarte Galbas

es la Merceria que té
més assortit i ven més
barat de Barcelona

SALMERON, 72 (xamfrà Travessera)

Telèfon G. 248
BARCELONA (G.)

Propaganda RIBO - Portolà 1 (St. G.)

SALA REIG

Consell de Cent, 351
tocant al Passeig de Gràcia

Teatre de Marionetes
i Titelles

Direcció artística: AURELI CAPMANY
Direcció musical: JOSEP M. TORRENS

Tots els dijous i dies fes-
tius, a la tarda, formosos
ESPECTACLES
PER A INFANTS

PREUS: Butaca amb entrada; 3'50 pts.
Circular id. 2'50 "

Es despatxen localitats per a totes
les funcions, sense augment de preu

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants s'esmenti LA MAINADA

L'EQUIVOC DEL MENDICANT

